

tagerne i Krigen i 1864 havde været lyd- høre for denne Lov og var kommet med Begæringer, Anmodning om Skemaer og lignende til Finansministeriet. Men endnu efter 1. Januar indkom der ret hyppigt Begæringer; der indkom den 7. Januar 23, 8. Januar 102, 9. Januar 15, 10. Januar 80, 12. Januar 21, 13. Januar 65 og 14. Ja- nuar 15. Det er altsaa rimeligt, at de vil vedblive at indkomme endnu nogen Tid. Det kan man ogsaa slutte deraf, at der endnu indkommer Begæringer om Hæders- gave fra Deltagerne i Krigen 1848—49 og 50, som altsaa meget sent er blevet op- mærksom paa, at en saadan Gave kunde blive dem til Del. Der er ikke noget til Hinder for at antage, at Begæringernes Antal kan stige op til 30,000. Dermed er naturligvis ikke givet, at der vil blive ud- delt saa mange Hædersgaver, idet Begæ- ringerne underkastes en meget omhyggelig Undersøgelse, dels af Finansministeriet, dels, hvor det er fornødent, af Krigs- og Marineministeriet, men det er muligt, at vi kommer noget, ja, adskilligt over de 20,000 Begæringer, som man paa Forhaand havde antaget, der vilde komme ind, og som kunde komme i Betragtning. En Ting er sikker, at den Foranstaltning, som ærede Medlemmer her i Salen fore- slog, at man skulde rykke det Tidspunkt, da Hædersgaven forfalder, frem fra 15. Februar til f. Eks. 15. December, vilde have været umulig at gennemføre i Praksis. Dels vilde Begæringerne ingenlunde være indkommet til den Dag, og dels vilde det have været Finansministeriet ganske uover- kommeligt at besørge dem. Da man i Finansministeriet den 1. November be- gyndte at sætte hele det Maskineri i Gang, som hører til for at faa Begæringerne undersøgt, Skemaer udfærdiget, Henven- delser rettet til de militære Ministerier og alt, hvad der i øvrigt hører derhen, en meget betydelig Ekspedition, troede man, at man kunde nøjes med at besørge 100 saadanne Hædersgaveafgørelser hver Dag, men da jeg nu ved Begyndelsen af Aaret saa, hvor mange Begæringer der allerede var indkommet, og hvor forholdsvis faa i Forhold til det store Antal man havde kunnet ekspedere, satte jeg i Værk, at man nu fra 15. Januar kunde besørge 150 om Dagen; mere er det ganske uoverkom- meligt for Finansministeriet at faa afgjort, da dog de øverste Embedsmænd skal tage Del i Ekspeditionen. Deraf bliver Følgen den, at der den 15. Februar vil være be- sørget og altsaa udsendt Hædersgavebreve til 9,500 Personer, hvilket ingenlunde slaar

til overfor selve Begæringernes Antal, men det er umuligt at komme videre. Da man forrige Gang havde en lignende Uddeling af Hædersgaver, varede det ogsaa over et helt Aar, inden man blev færdig med den første Ekspedition. Nu er der altsaa Rime- lighed for, at der vil gaa adskillige Maa- neder efter den 15. Februar, hvor man stadig maa besørge disse Breve udsendt, og Forholdet er altsaa det, at de, der har Ret til Hædersgaven, maa vente med at faa deres Svar. Men dette har ikke noget som helst med deres Ret til Gaven at gøre, de faar jo ikke mindre Gaven til Del, fordi de venter noget. Det hele staar paa dette, om de var i Live som Veteraner den 15. Fe- bruar; i saa Fald har de Ret til Gaven. Men jeg beklager, at disse Folk skal vente paa de 100 Kr., som sikkert for mange er af ikke ringe Betydning, men Ulykken er altsaa den, at den Lov, der begrunder Hædersgaven, ikke blev vedtaget i forrige Samling, saaledes at man langt tidligere kunde have taget fat paa den omfattende Besørgelse af disse Sager. Jeg gør ikke nogen Bebrejdelse gældende mod den tid- ligere Finansminister i den Anledning især af den Grund, at man den Gang ingen- lunde troede, at der kunde være Tale om saa mange Personer, men gik ud fra et langt mindre Antal. Og det er jo ogsaa ret forbavsende, at medens der her i alt er Tale om 80,000 Personer, som havde deltaget i Krigen, er man nu oppe paa hen- imod 30,000 Personer, som kræver Gaven, skønt der dog her maa være Spørgsmaal om Mænd, som er fyldt 70 Aar eller er højt oppe i 70-erne. Der kan naturligvis være Undtagelser: Folk, der i meget ung Alder er gaaet i Krigen, men de fleste vil være omkring 70 Aar eller derover. Det var disse Oplysninger, jeg gerne vilde give. Jeg beklager, at Ekspeditionen ikke kan blive hurtigere, men jeg tør sige, at der fra Finansministeriets Side gøres alt, hvad der kan gøres. Der arbejdes meget stærkt. Jeg har, som sagt, forsøgt at bøde paa Ulempen ved, at man fra Begyndelsen mente hurtigere at kunne blive færdig, der- ved, at jeg har sat Antallet af Ekspedi- tioner op fra 100 til 150 daglig.

Saa har jeg nogle Ord at sige om et Samraad, der staar opført under Nr. 281. Der staar her: „Ved Samraad er forhand- let om hurtigere Afbetaling af Byggelaan“. Derved hentydes til, at Finansministeriet efter Anmodning i Almindelighed fra andre Ministerier, særlig Justitsministeriet, bevilger Laan til Embedsmænd, hvad enten de skal opføre en Bygning til Embedsbolig